

FØRSTE BOG

I

I en øsende Regn kom en gammel Kalechevogn agende oppe paa Sandinge ny Stationsvej. Det var en Dag i Begyndelsen af Juli, men Himlen var sort og lav som ved Novembertid. Vandet styrtede ned; det var et fuldkomment Skybrud. Ovenpaa Kalechens bukledede Læderhimmel havde der samlet sig en hel Sø, som skvulpede frem og tilbage under Vognens ujevne Bevægelser. Overalt paa den bedagede Karosse, lige fra to Kufferter, der var surret fast bagpaa, indtil en stor Paraply, hvorunder et Fruentimmer krøb sammen oppe paa Bukken ved Siden af Kusken, randt Vandet i stride Strømme. Det var et ynkeligt Syn.

Havde der endda været lidt Fart i Køretøjet! Men som det sneglede sig frem trukket af et Par smaa, skindmagre Heste og samvittighedsfuldt malede sine Hjul rundt i Vejens vællingagtige Pludder, gjorde det et Indtryk, som om det havde faaet til Op-gave ret at anskueliggøre for enhver Vejfarende, hvor afskyeligt Vejret var, hvor trøstesløs den hele Egn strakte sig mod Horisonten med sine ensformige Markskel og nøgne Banker. Man maatte uvilkaarlig faa den Forestilling, at der inde under den store Kalechehimmel sad en eller anden levergusten Hypokondrist med indsunkne Øjne, der stirrede sløvt ud paa Regnen, uden Energi til at skynde paa Kusken, men ogsaa uden nogen-somhelst Utaalmodighed i Retning af at naa sit Bestemmelsessted, hvor ingen Glæde ventede.

Da tittede et rødkindet Barneansigt smilende op over Kalechens Forlæder ... og lidt efter kom et til ... og samtidig en